

nene, ikke slemme til at anvende korporlig Straf. Det er kun i meget sjældne Tilfælde, det sker herude paa disse Egne. Men det er Hjem, hvor man kæmper en meget bitter Kamp for Tilværelsen, og det er i Almindelighed Hjem, hvor man ikke er i Stand til at være noget virkeligt for disse Børn. Børn, der komme fra København eller Aarhus og skulle være i Pleje her, maa i Regelen skøtte sig selv, opdrage paa sig selv, de have ingen jævnaldrende. Da jeg talte med Læreren i Finderup Skole, sagde han: Vi have mange Plejebørn herude, og jeg maa sige, at jeg har meget Besvær deraf. Det er en stor Fejl, at Overværgeraadet ikke giver os den mindste Smule Oplysning om disse Børn. Jeg ved paa Forhaand intet om dem, kender intet til dem og skal først til at studere dem, naar de komme i min Skole.

Det, jeg her vil bede Kultusministeren, i øvrigt ogsaa Justitsministeren, om, er, om man ikke kan komme bort fra Anbringelsen af Børn i en stor Del af saadanne — jeg vil ikke sige: fattige Hjem, men — Hjem, hvor Børnene først og fremmest skulle være Arbejdere. Jeg anser det ikke for en Ulykke, at Børn skulle lære at arbejde, men de maa ikke gaa op i Arbejde. Jeg kunde ønske, at der i saadanne Hjem blev anbragt et Par Børn, for at de kunde have jævnaldrende at lege med. Og en Ting burde der drages Omsorg for, nemlig at Plejeforældrene fik noget at vide om Børnene, om hvorledes de skulde behandle disse Børn, saa at de bleve satte i Stand til nogenlunde at lade disse Børn leve et Barneliv i disse Hjem. Nu anbringes Børnene for en bestemt Sum, 80, 90, 100 Kr. om Aaret, hos de paagældende Folk, og dermed er den Sag klappet og klar fra Overværgeraadets, Myndighedernes Side. Men Børnene kende f. Eks. ikke til at lege, de have ikke noget Legetøj, de mangle de Ting, som Børn i almindelige Hjem have at glæde sig over. I Børnehjem, Opdragelsesanstalter og Optagelseshjem forarbejdes der en hel Mængde Varer, Træsager o. s. v.; vilde det ikke være ret rimeligt, at der fandt en Udveksling Sted af disse Arbejder, saa de bleve sendte til vore Plejehjem, og Børnene saaledes derved bleve satte i Stand til at leve et Barndomsliv, der i nogen Grad svarer til det, der finder Sted i almindelige Hjem.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Justitsminister med en Henvendelse, som blandt andet gaar ud paa at

opfordre ham til her for Tinget saa hurtigt, som det er muligt, at fremlægge Forslag til en Retsreform og til en Reform af vor Strafferetspleje. Jeg kan ikke dele de Betragtninger, som den forrige Justitsminister (Zahle) har gjort gældende i Spørgsmaalet om vor Retspleje. Det er et ganske udemokratisk Standpunkt, den tidligere Justitsminister har indtaget, og Smaakaarsfolk kunne i hvert Fald ikke hilse disse Udtalelser med Glæde. Jeg vil haabe, at den nuværende Justitsminister ikke stiller sig paa det samme Standpunkt, at vi skulle blive staaende ved det, der er, lappe lidt hist og lappe lidt her og være tilfredse med det. Jeg haaber, vi maa faa en Retsreform. Jeg kunde ønske at faa ændret adskilligt i den, der allerede er gennemført, og saa maa jeg betone Nødvendigheden af at faa en Reform af vor Strafferetspleje.

De Spørgsmaal, jeg i Forbindelse hermed rejser, grunder jeg paa det særlige Kendskab, jeg har haft Lejlighed til at erhverve mig om f. Eks. enkelte af de københavnske Retters Fremgangsmaade overfor dem, der staa anklagede. Der er den offentlige Politiret her i København. Den har alle Sager vedrørende Gadeorden, Overtrædelse af Politivedtægten o. s. v. under sig, men under den sorterer tillige en hel Mængde Sager, som ellers omkring i Landet høre under de almindelige Domstole. Den offentlige Politiret virker, forekommer det mig, ofte som en Svøbe overfor de allerfattigste. Jeg vil ikke fragaa, at en stor Del af det Klientel, som møder frem i den offentlige Politiret, er et Publikum, som man ikke kan have særlig Medynk med, men der møder mange hæderlige Mænd og Kvinder frem her, som ere tiltalte for en eller anden Bagatel, og som idømmes Bøder, der efter min Mening ikke staa i noget som helst rimeligt Forhold til den Vedtægts- eller Lovovertrædelse, der har fundet Sted. Jeg retter da en Henvendelse til den højtærede Justitsminister — jeg ved ikke, om han er i Stand til at følge den — om, at der maa blive sat en Stopper for disse urimelige store Bøder, som idømmes jævne Folk. Naar man ser de Bøder, som idømmes Folk i den offentlige Politiret, paa 10, 16, 20, 30, 40 Kr., maa man tro, at Dommerne have den Opfattelse, at det er velhavende Folk, der staa tiltalte. Disse Bøder betyde ofte fuldstændig økonomisk Ruin for de paagældende.

Jeg skal nævne et Eksempel. En